

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 4061/2018
11.07.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Благомир Живковић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Марина Стефановић, адвокат из ... и Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3151/16 од 12.04.2018. године, у седници одржаној 11.07.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3151/16 од 12.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П 593/2015 од 04.02.2016. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да тужилац има право службености прилаза пешке, пољопривредним машинама, теретним и путничким возилима, западном страном парцеле бр. .. КО ..., почев од кп бр. .. КО ... – ул. ... па ка југу, уз путно земљиште кп.бр. .., у означеним мерама и границама, а за улаз у повласне парцеле број .. и .. КО ... чији је он корисник, па се тужени обавезују да му ово признају и трпе, као и да му омогуће насипање и одржавање путног земљишта до нивоа потребног за функционалну употребу службеног пута. Ставом другим изреке, тужени ББ је обавезан да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати 76.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3151/16 од 12.04.2018. године, наведена првостепена пресуда је преиначена тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца за утврђење права службености. Преиначено је и решење о трошковима поступка, па је тужилац обавезан да туженом ББ на име накнаде трошкова поступка исплати 271.500,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 55/14), који се у овом парничном поступку примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија која је дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, није основана. Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Без утицаја је ревидентов навод да је другостепени суд учинио битну повреду из тачке 12. цитиране законске одредбе јер то не може бити ревизијски разлог у смислу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је од 70-их година прошлог века несметано користио предметни пут за прилаз катастарским парцелама број .. и .. КО ..., уписаним као државна својина тужене Републике Србије, а на којима је он носилац права коришћења, пешице а касније пољопривредним машинама и путничким и теретним возилима. Томе се тужени као корисник послужног добра – кат. парцеле бр. .. није противио све до 2004. године када је градио свој стамбени објекат на овој катастарској парцели. У ЛН бр. .. КО ... од 26.11.2010. године катастарска парцела ... површине 11,10 ари, на којој се налази стамбени објекат, уписана је као друштвена својина, а носилац права коришћења је овде тужени ББ. На основу потврде катастра је утврђено да је ова кат. парцела уписана као друштвена својина приликом обнове земљишних књига на основу записника РЗ бр. ../. и да је као њен корисник тада био уписан овај тужени. На основу скице места катастара од 2007. године која је идентична са скицом премера из 2003. године, идентификован је пут који на терену представља земљани пут посут туцаником, који иде почев од кат. парцеле .. - ул. ..., па ка југу и то западном страном кат. парцеле .. па до кат. парцела број .. и .. у утврђеним мерама и границама и у укупној дужини од 80,65 метара. На основу увида у пресуду избраног суда из 1934. године, првостепени суд је утврдио да је овом судском одлуком расправљено питање поделе имања правног претходника тужиоца, које сада одговара повласном добру, као и чињеницу да је тада до тог имања из правца садашње улице ..., постојао пут.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио захтев тужиоца који је тражио утврђење постојања права стварне службености пролаза наведеним послужним добром до свог повласног добра, на основу члана 56. Закона о основама својинско-правних односа, закључивши да су се стекли услови из члана 54. истог закона, с обзиром да је он у периоду од 70-их година прошлог века, што значи дужем од 20 година, фактички остваривао право службености пролаза пешице, а тужени ББ се томе није противио. Притом је имао у виду да је у време када је донета пресуда избраног суда из 1934. године, према тадашњим животним стандардима формирана службеност пролаза пешице, која је касније проширена на пролаз аутомобилом и пољопривредним машинама.

Другостепени суд је заузео супротно правно становиште и одбио тужбени захтев, зато што се послужно добро – кат. парцела .. КО .. налази у друштвеној, односно државној својини, па обзиром да је члан 55. (који је забрањивао стицање права службености на стварима у друштвеној својини) брисан тек Законом о изменама и допунама Закона о основама својинскоправних односа који је ступио на снагу 04.07.1996. године („Сл. лист СРЈ“, бр.29/96 од 26.06.1996. године), закључио је да од тада па до дана подношења тужбе у овој правној ствари 13.12.2010. године, није протекао рок од 20 година потребан за стицање стварних права одржајем на непокретностима у друштвеној својини.

Није основан ревизијски навод тужиоца да је другостепени суд погрешно применио материјално право, истичући да је до доношења побијане пресуде прошао рок од 20 година рачунајући од дана ступања на снагу цитираних новела Закона о основама својинско правних односа, с обзиром да се овај рок рачуна до закључења главне расправе и утврђења чињеничног стања пред првостепеним судом, а до тада није истекао.

Ревидентов навод да је другостепени суд занемарио чињеницу да је тужилац (преко својих правних претходника) стекао право службености пролаза послужним добром и пре 1979. године када је ова кат. парцела прешла у друштвену својину, још 1934. године када је донета пресуда избраног суда, те да је почев од тада па до 1979. године, прошао рок од 20 година потребан за стицање овог стварног права, није основан. Ово из разлога што је првостепени суд на основу увида у наведену пресуду уствари утврдио само чињеницу постојања пута за приступ тужиоцевом имању које одговара садашњем повласном добру, али овом пресудом није утврђено постојање права службености преко послужног добра туженог, да би та чињеница била од значаја за другачију одлуку у овој правној ствари.

Правилно је донета и одлука о трошковима поступка на основу члана 165. став 2. у вези чланова 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

На основу изложеног Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић